

[Krog.]

vort Samfund skal have, skal ligge i Overkanten af det, der er rimeligt under Hensyn til Landets økonomiske Kaar. Men samtidig vil jeg gerne have Lov til at hævde, at den Opfattelse, som har fundet sit Udtryk paa den Maade, som jeg lige har nævnt, den deler jeg ikke ubetinget. Jeg mener nemlig, at det er baade rigtigt og selvfølgelig, at ogsaa disse Mennesker maa være underkastet de økonomiske Vilkaar, som Samfundet i øvrigt er ude i for Tiden, og naar nu specielt Regeringspartiet, Partiet Venstre, fra mange forskellige Sider har været udsat for den Beskyldning, at man var karrig over for de gamle, og at man ikke vilde unde dem det strengt nødvendige, saa er den Beskyldning, saa vidt jeg kan se, ubegrundet, og den har slet ikke sin Grund deri, at Venstre nogen Sinde har budt dem mindre end andre, vel at mærke, naar de andre har haft Ansvaret. Nej, Grunden er ganske simpelt den, at Venstre altid og stadig væk, jeg mener med Rette, har hævdet Nødvendigheden af, at ogsaa Udgifterne, som vor sociale Lovgivning kræver, maa være bestemt af Landets øvrige Bæreevne.

Selv om jeg altsaa hilser det Lovforslag, vi her behandler, med Glæde, mener jeg alligevel, det er naturligt at understrege, hvad den højtærede Socialminister ogsaa har gjort opmærksom paa i Forelæggelses-talen, at Aldersklassen over 60 Aar vil udgøre en stadig stigende Procentdel af Danmarks Befolkning i de kommende Aar, og at det, saafremt Stigningen bliver noget lignende, som den har været i de senere Aar, vil føre med sig, at denne Aldersklasse stiger fra ca. 215 000 til ca. 276 000. Alene det Forhold vil medføre stigende Udgifter til Aldersrente. Naar saa samtidig Antallet af Personer i den mest produktive Alder — den højtærede Socialminister nævnte Tallene — fra 20 til 60 Aar kun vil stige ganske svagt, vil det sige, at Forholdet forrykkes mellem Aldersklasserne i den produktive Alder og Aldersklasserne over 60 Aar paa den Maade, at der bliver flere gamle og færre unge, i alt Fald procentvis, saaledes at der er Udsigt til, at Nationalindkomstens Størrelse vil blive paavirket af denne Udvikling i ugunstig Retning.

Jeg tror derfor, at Forslagets økonomiske Krav til Stat og Kommuner vil blive meget følelige for de producerende Erhverv, naar vi tager de Forhold, jeg her har nævnt, i Betragtning, og jeg tror derfor ogsaa, at det Forslag, som her er fremsat, og som viser Regeringens og den højtærede Socialministers ærlige og redelige Vilje til at frem-

skaffe en Forbedring af de gamles Kaar, saa nogenlunde betegner Maksimum for den Ydelse, vi i Øjeblikket er i Stand til at give.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal jeg tillade mig at sige lidt om Lovforslagets Enkeltheder.

Naar det nu foreslaas, at Aldersgrænsen for at kunne oppebære Aldersrente skal forhøjes til 65 Aar som før 1937, bortset fra Aldersgrænsen for enlige Kvinder, som stadig beholder Retten til at faa Aldersrente fra det 60de Aar, for saa vidt de i øvrigt opfylder Betingelserne derfor, saa finder jeg at det er en rimelig og naturlig Bestemmelse. Det var vel nok stort set Beskæftigelses-hensyn, der var Grunden til Ændringen fra 65 til 60 Aar i 1937, men jeg er enig i den i Lovforslagets Bemærkninger hævdede Opfattelse, at Personer i Alderen mellem 60 og 65 Aar ikke kan siges at være erhvervs-udnyttede, og Beskæftigelsesforholdene er jo nu ogsaa i afgørende Grad ændret, saaledes at de Beskæftigelses-hensyn, man dengang tog, er der i hvert Fald ikke Grund til at tage mere.

Lad mig endvidere gøre opmærksom paa — det har jeg forstaaet ogsaa anerkendes af den ærede socialdemokratiske Ordfører —, at Befolkningens højere gennemsnitlige Levealder og større Sundhed paa Grund af forskellige hygiejniske, forebyggende Foranstaltninger ogsaa begrundes, at vi gaar højere op. Denne Bestemmelse er derfor nok en af de Ting, som vi har Udsigt til at naa til Enighed om.

Det er en Selvfølge, at den Ret, man før 1937 havde til, naar ganske særlige Forhold gjorde sig gældende, allerede at oppebære Aldersrente fra det 60de Aar, bevares ogsaa efter dette Lovforslag. Den eneste Ændring, der er deri, er den, at dette tidligere skulde endeligt afgøres af Socialministeren, men nu skal afgøres af Direktøren for Sygekassevæsenet.

Som det fremgaar af Lovforslaget, er den Forbedring i Rentenydernes Kaar, der stilles i Udsigt, betydelig, idet Renten generelt foreslaas forhøjet til det nugældende for 65 Aar fastsatte Grundbeløb, og for samtlige Tilgangsalldre derudover foreslaas en Forhøjelse paa 15 pCt. Det medfører en ret betydelig Stigning.

Naar Stigningen ikke bliver akkurat ens i samtlige Kommunegrupper, er Grunden den, at den Attrapning mellem de forskellige Kommunegrupper, som findes for Tiden, vil blive ændret en Del. Hvis vi sætter Renten i København, Frederiksberg og Gentofte til 100 i Øjeblikket, er den i Købstæderne 83 og for Landkommunerne 65.